

Разглеждайки така, тѣ се спрѣли прѣдъ една мраморна тераса (къошкѣ). Тукъ царѣтъ продумалъ: „Твоята прѣданность къмъ работата е толкова голѣма, о Кипиле, че ти трѣбва да вървишъ прѣдъ мене“.

Тогазъ той помолилъ Кипила да върви прѣдъ него, и Кипилъ се почувствувалъ възвишенъ отъ тая честъ. Ала слѣдъ нѣколко крачки, Кипилъ внезапно се спрѣлъ и се обърналъ къмъ Шахпеша съ тия думи: „Случайно, тукъ има едно праздно, недоправено мѣсто, царю, ние не ще можемъ да отидемъ по-нататѣкъ“.

Шахпешъ отвърналъ: „Всичко е завършено и моето желание е ти да не се маешъ, а да вървишъ напредъ“.

Кипилъ се провикналъ: „Праздното мѣсто е широко, царю, и това е недовършената частъ отъ твоя палатъ“.

Тогава Шахътъ отвърналъ: „О, Кипиле, азъ не виждамъ никаква разлика между тая частъ и другата; всички части сж еднакво сполучени въ хубостъ и съразмѣрность; и не може да има нито една частъ недовършена въ тоя палатъ, надъ който архитектътъ цѣли четиринадесетъ години работи. Стѣпай напредъ и върши това, което заповѣдвамъ“.

Кипилъ се дърпалъ сѣ назадъ, защото праздното мѣсто било нѣколко стѣпки широко, а на дѣното му имало дълбока вода, (а пъкъ той не знаелъ да плува), ала Шахпешъ заповѣдалъ на своята стража да насочи стрѣлитѣ си къмъ Кипила, и послѣдниятъ пристѣпилъ бързо напредъ, падналъ долу и потъналъ въ вира. А когато се появилъ отново надъ водата, помогнали му, и той излѣзълъ отъ тамъ блѣденъ и разтреперанъ. Отъ уплахъ, даже збѣитѣ му тракали. Шахпешъ почналъ наново да го възхваля и му говори: „Ти си устроилъ това нѣщо тѣй добръ, о архитекте мой, щото да може човѣкъ тукъ веднага да се окжле. Нека това ти бжде всѣкидневната награда за умората отъ разговоритѣ ти съ работниците“.

Слѣдъ туй накаралъ Кипила да го заведе въ най-великолѣпната зала. Когато се намѣрили тамъ, Шахпешъ рекълъ: „Като особна милость, и за да ти засвидѣтелствувамъ моята

благосклонность, позволявамъ ти да седнешъ на она тамъ мраморенъ столъ, моя прѣстолъ, въ мое присѣствие“.

Кипилъ отговорилъ: „О, царю, тронътъ, повѣрвай ме, не е още поставенъ на мѣстото“. Шахпешъ извикалъ гнѣвно: „Ако това е така, ти трѣбва да прѣмѣришъ земята съ корема си, о ти бѣбрице“.

Кипилъ отговорилъ: „Не, не е така, о царю на великолѣпието! Слѣпъ съмъ азъ; ей тамъ, наистина, се намира тронътъ“. Кипилъ се уплашилъ отъ царя и отишълъ на мѣстото, кждѣто трѣбало да стои тронътъ, клѣкналъ, като че ужъ седи, и погледналъ къмъ царя.

Тогава Шахпешъ продумалъ: „За да ти докажа, че съмъ крайно доволенъ отъ трона, азъ ще ти направя най-високата честъ: единъ день и една нощъ ти ще седишъ на него, ала щомъ се мръднешъ на лѣво или на дѣсно, щомъ се покажешъ недостоеенъ за тая благосклонность, веднага ще те понижатъ двадесетъ и петъ стрѣли“.

Тѣй го оставилъ царѣтъ самъ, заобиколенъ отъ двадесетъ и петъ души стрѣлци отъ царската стража, които приготвили лжковетѣ си тѣй, че Кипилъ не смѣялъ да се помръдне отъ мѣстото си. А зидаритѣ, работниците и мнозина други любопитни надолши да видятъ Кипила седѣщъ на трона на господаря си, тѣй като мълвата се разнесла бърже-бърже. Ала щомъ го видѣли че не седи на трона, а само е клѣкналъ и трепери отъ страхъ, всички се разсмѣли така силно, че нѣкои не могли да се удържатъ и изпадали на пода. Стрѣлитѣ на стражата трѣперѣли отъ хохота.

Когато изтекло врѣмето, което той трѣбало да прѣседи въ трона, Шахпешъ дошълъ пакъ при него; отъ умора и срамъ Кипилъ вече цѣлъ треперѣлъ, та било жално да го гледа човѣкъ. Шахпешъ продумалъ: „Ти се издигна надъ всичкитѣ люде, о Кипиле! Ала ти по право заслужи моята благосклонность“.

Послѣ той помолилъ Кипила да го разведе низъ хубавитѣ градини, които той е уредилъ. И Кипилъ го повелъ, ала състоянието на духа му е било, както го описва поетътъ: